

Patriarhia Română și schisma din Ucraina

Patriarhia Română și schisma din Ucraina. Suspiciuni și îngrijorări în privința unor decizii necanonice. BOR va trebui să aleagă între dezbinarea ortodoxiei și supunerea față de coaliția politică SUA-Vatican. Cui vor sluji sinodali BOR?

**Patriarhia Română,
În captivitatea Constantinopol-NATO sau liberă în Hristos?**

Conjunctura bisericească actuală este foarte presantă. Erezia ecumenistă și schisma între Biserici cu sămânță de papism sunt factorii care pun la încercare viața în Hristos în Ortodoxie. Desigur că oricine își poate împlini rugăciunile și datoriile față de Hristos chiar și în condițiile actuale în maximă simplitate. Totuși cei care se maturizează duhovnicește și mai ales cei care au responsabilități în administrația bisericească se confruntă cu o dilemă: Pot fi nepăsători la deraierea Bisericii noastre de pe făgașul evanghelic? Altfel spus, putem fi indiferenți, dincolo de viața strict duhovnicească personală, la schimbările majore din Patriarhia Română?

Ecumenismul, legalizat la Sinodul din Creta, este în strânsă legătură cu dezbinarea produsă de schisma din Ucraina, cu ecou în toată Ortodoxia. Ambele direcții provin de la Patriarhia Ecumenică din Constantinopol (PE), care a convocat Sinodul menționat și a emis pretenții papale de dominare asupra întregii Biserici Ortodoxe. Deocamdată celelalte Biserici Locale sunt doar târâte pe această direcție. Dar oare, după trădarea majoră din Creta, vor reuși să se opună ierarhiei noștri direcției neortodoxe până la urmă? Această întrebare apare și ca urmare a articolului recent de pe site-ul oficial patriarhal în care este evocată elogios „personalitatea” Patriarhului Atenagora ca cel ce „«A îmbrățișat pe ortodocși și pe neortodocși» și «a deschis fereastra Patriarhiei Ecumenice către Occident»”[1]. În general linia Patriarhiei este oficioasă, evazivă și surdă la

problemele fierbinți de parcă totul este roz și imaculat la extrem. Până în acest moment este bună această poziționare ca așteptare a rezolvării rezonabile a chestiunii ucrainene, fără tiranie și implicații orgolioase. Totuși există un mare dubiu dacă Sinodul nostru va reuși să facă față presiunii sau va claca la fel ca în 2016 la Creta. Iar această îndoială că sinodalii vor apăra credința în momentele cheie este alimentată și de derapajele majore precum ale unor ierarhi ca Mitropolitul Teofan, care a participat religios fără remușcări la o sărbătoare evreiască.

În acest moment, există o problemă majoră în Ortodoxie: Patriarhia Ecumenică. Deși este prima în diptice, adică are cel mai înalt loc onorific, emite în ultimul timp (de un secol) pretenții papiste de dominare absolută. Acestea au fost scoase la iveală mai ales recent de presa rusească în urma schismei din Ucraina. Un personaj cheie a fost Patriarhul Atenagora, cel lăudat de trustul Basilica. Deși nu este el deschizătorul de drumuri, așa cum este prezentat în unele articole, rămâne o figură emblematică pentru sabotarea din interior a Ortodoxiei. Pentru a înțelege configurația actuală a lumii ortodoxe, este nevoie să cunoaștem actorii principali și acțiunile lor.

Jurisdicția ortodoxă în Ucraina

Creștinarea rușilor în 988 a fost făcută sub tutela Constantinopolului, astfel că ei au rămas pe o linie ortodoxă, nu catolică, cu Roma. De aceea au și apărut conflictele religioase și chiar politice cu Lituania, dar mai ales cu Polonia catolică în sec. XIII-XVII. Un moment important în istoria statelor slave l-a constituit domnia cneazului Alexandru Nevski, canonizat ulterior ca Sfânt. El a pus capăt războaielor fratricide și a dus o politică de unitate în jurul credinței. Ca *„Mare Prinț de Vladimir și Kiev, pe scurt, a preferat să fie mai degrabă supus politic tătarilor decât să fie supus duhovnicește catolicilor”*[2]. Practic slavii s-au menținut în istorie prin puterea credinței ortodoxe, după dictonul cneazului: *„Dumnezeu nu se găsește în putere, ci în Adevăr!”*.

În momentul când a apărut unirea semnată la Ferrara-Florența, ea a fost expresia compromisului de credință pentru a primi ajutor în fața turcilor, tocmai pe dos decât conștiința slavă. *„Și astfel, la acea vreme, Biserica Rusă de Răsărit – a Moscovei, împreună cu Marele Prinț Vasili a fost îngrozită de ideea unirii cu Roma schismatică, așa că și-au declarat autocefalia de Constantinopol. Biserica Rusă s-a ridicat la autocefalie pentru a scăpa de greșelile eretice-schismatice ale*

Constantinopolului.”[3] Recunoașterea oficială a statutului de Patriarhie a survenit în 1589 și definitiv în 1593 de la Constantinopol, când a fost discutată și problema calendarului gregorian, proaspăt apărută în 1592. La acea vreme Kievul, adică o mare parte din Ucraina de astăzi, era sub dominație poloneză. Unirea bisericească cu Moscova a intervenit abia un secol mai târziu, în 1686, deoarece Constantinopolul nu mai putea asigura bunul mers într-o zonă atât de îndepărtată și cu probleme deosebite provenite din partea greco-catolicilor.

În schimb, astăzi Fanarul hotărăște că revocă cedarea Kievului în mod unilateral, de parcă ar mai avea acest drept. Se folosește de faptul că acest teritoriu a fost cândva jurisdicție a sa, evitând să invoce alte motive. Ciudat și necanonic este faptul că recunoaște și acordă autocefalia unor facțiuni schismatice, nu Bisericii canonice din această zonă. La fel de greșit este și faptul că face acest lucru fără consultarea celorlalte Biserici Locale. Deci rupe din jurisdicția Bisericii Ruse și trece peste toate celelalte Biserici autocefale, de parcă ar fi un factor suprem de decizie.

În tomosul acordat sunt făcute unele afirmații de supremație papală[4], pe baza cărora a fost emis, de fapt, acest act. Cu toate că papismul a fost condamnat și este o rană serioasă în creștinism, ne putem întreba ce a determinat PE să cadă în aceeași greșeală evidentă. E greu de crezut că ar fi făcut acest gest din proprie alegere.

Pretențiile de superioritate ale Constantinopolului

Această dorință de supremație nu a fost exprimată pentru prima dată acum, ci doar la un nivel foarte strident. Istoria acestei ambiții este mai veche. Ea nu a început nici cu Patriarhul Atenagora, nici cu Meletie Metaxakis (1921-1923), ci cu Ioachim III (1878-1884, 1901-1912), care a emis un act în 1908 de transferare a diasporei din America de la Constantinopol către Atena[5]. Acesta socotea că toată diaspora era sub autoritatea Constantinopolului conform canonului 28 al Sinodului IV Ecumenic, ce prevedea doar administrarea teritoriilor foste bizantine, dar apoi cucerite de barbari.

Pe lângă aspirația de a avea jurisdicție asupra diasporei, au intervenit de-a lungul timpului și alte tendințe: ecumenismul și dominația cu iz papist. Cum se explică acestea? Doar cei ce le-au promovat pot ști aceasta, însă noi putem face unele observații și speculații pertinente pe marginea lor.

În primul rând, **după independența Greciei (1821) și autocefalia Atenei (1850), Constantinopolul a rămas cu o jurisdicție foarte, foarte mică**, cu teritoriile numite astăzi „noi”, care au fost înglobate mai târziu în statul grec și astăzi au un statut bisericesc dubios. Aceasta, coroborată cu independența statelor balcanice, a dus la dispute cu privire la diaspora, singura șansă de a-și lărgi arealul și a-și justifica existența. Între greci a fost un astfel de conflict cu privire la teritoriul din SUA în 1908. După ce teritoriile „noi” au trecut în componența Greciei după războaiele balcanice din 1912-1913 și după ce Asia Mică a devenit teritoriu al statului turc nou înființat, Constantinopolul a rămas practic fără jurisdicție. Aproape că nu-și mai justifica existența.

În perioada de după Primul Război Mondial, apare în scenă o figură notabilă, Patriarhul Meletie IV Metaxakis (1921-1923). A ajuns pe tron după ce fusese Întâistătător al Atenei și tocmai în perioada când era anchetat pentru o seamă de delikte și în primejdie să fie depus. Cu toate acestea, este ales Patriarh Ecumenic în 1921. Deși fusese ales un alt ierarh, Gherman, până să fie întronizat, acestuia i s-au propus sume mari de bani pentru a se retrage în favoarea lui Meletie. Dacă 10.000 de lire nu l-au convins, 100.000 plus alte ajutoare materiale pentru Biserica în ruină a Constantinopolului l-au determinat să cedeze locul[6] spre binele material al Patriarhiei. În acea vreme Meletie se afla în SUA, unde avea relații ecumeniste cu anglicanii. Se pare că ajutorul i-a venit din partea unor factori politici. Nu este de neglijat nici faptul că devenise mason în Cipru încă din 1909[7]. Iar activitatea sa, deși scurtă, a fost foarte prolifică în sens negativ. A avut o deschidere către anglicani, a pus stăpânire peste diaspora și a schimbat calendarul iulian fără un acord pan-ortodox, provocând o dezbinare ce durează până acum.

Nu poate fi trecută cu vederea afinitatea cu ecumenismul pe care au avut-o Patriarhii constantinopolitani începând cu Ioachim al III-lea, care a emis o celebră Enciclică în 1902. Însă cel mai notoriu este Atenagora, care a ridicat reciproc, împreună cu Papa Paul VI, anatema dintre catolici și ortodocși în 1965. Acest Patriarh este și cel care a sprijinit decisiv pregătirea unui Sinod Panortodox, care s-a întrunit în final în 2016[8].

Cu toate eforturile ecumeniste ale Fanarului, apropierea de eretici nu ar fi dat roade pentru că toți credincioșii aparțin de celelalte Biserici autocefale. Orice demers fără turmă rămâne doar pe hârtie. Astfel că a fost nevoie ca această direcție să fie impusă și celorlalte Biserici, lucru realizabil prin proclamarea

dominației de la Istanbul asupra tuturor. Culmea acestor pretenții a fost atinsă de Patriarhul actual, Bartolomeu. În discursul său de anul trecut din cadrul Sinodului local, el a declarat printre altele: „*Patriarhia Ecumenică constituie pentru Ortodoxie «aluatul care dospește toată frământătura» (Gal. 5:9) Bisericii și a istoriei... Începutul Bisericii Ortodoxe este Patriarhia Ecumenică... Patriarhul Ecumenic este capul a tot trupul... Dacă Patriarhia Ecumenică [...] ar părăsi scena inter-ortodoxă, Bisericile Locale ar fi ca o ‘oaie ce nu are păstor’ (Mt. 9:36)... Este demn de menționat aici hotărârea canonistului Miodrag Petrovic, că ‘Arhiepiscopul de Constantinopol are privilegiul de a judeca și adjuceca conflictele dintre episcopi, cler și mitropoliții altor Patriarhi’*”[9].

Noua concepție papistă de la Constantinopol a fost trecută și în documentele din Creta. Iată câteva exemple observate de Pr. George Maximov:

- „În probleme de interes comun și care cer... o revizuire pan-ortodoxă, președintele [adunării episcopilor] se va adresa Patriarhului Ecumenic pentru acțiuni ulterioare” (Diaspora ortodoxă, 6);
- “Pe parcursul discuțiilor viitoare pan-ortodoxe, Patriarhul Ecumenic va stabili consensul unanim al Bisericilor Ortodoxe” (Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine, 10):
- „Pe teritoriul diasporei ortodoxe, nu vor fi stabilite Biserici autonome cu excepția cazurilor de acord pan-ortodox furnizat de Patriarhul Ecumenic” (Autonomia și modul ei de proclamare, 2d);
- “În caz că se ridică diferențe de opinii... părțile participante se vor adresa împreună sau separat Patriarhului Ecumenic, încât cel din urmă să găsească o soluție canonică la problemă” (Autonomia și modul ei de proclamare, 2e).”[10]

Dacă până acum intențiile Fanarului au fost mai discrete, în ultima vreme, începând cu Sinodul din Creta și autocefalia Ucrainei, ele sunt evidente: distrugerea Ortodoxiei.

Istoria politică secretă a Patriarhiei Ecumenice

Lipsa de scrupule dovedită de unii Patriarhi stârnește curiozitatea. Cum de au ajuns în asemenea postură: neortodocși pe scaun patriarhal, în măsură să dicteze soarta Bisericii? Chiar dacă nu ar fi fost credincioși sinceri, totuși este foarte greu să-și imagineze cineva cum de acceptă asemenea personaje să lupte cu propria

instituție, practic să întreprindă acțiuni în defavoarea lor. O explicație plauzibilă este că ar fi fost vânduți, că au fost determinați cu forța sau prin persuasiune să urmărească interese străine. Ipoteza aceasta nu este deloc de neglijat dacă este să luăm în calcul câteva aspecte din activitatea Patriarhilor Ecumenici.

După Meletie Metaxakis, un alt Patriarh cu legături evidente în sferele geopolitice este Atenagora (1948-1972). Acesta a avut legături strânse și evidente cu președintele Truman al SUA. A fost trimis pentru a-și prelua scaunul de Patriarh chiar cu avionul personal al președintelui. Chiar canalele oficiale ale Diocezei grecești din America, subordonate PE, afirmă negru pe alb:

*„Nu cu mult în urmă, **Președinții americani au înțeles că sprijinul activ al Washingtonului și apărarea Patriarhiei Ecumenice de Constantinopol nu erau doar consecvente cu principiul libertății religioase, ci erau chiar o resursă importantă, globală pentru a sublinia și comunica valorile americane în zonele gemene ale relațiilor internaționale și diplomației Marii Puteri.** Istoria care cuprinde viziunea oficială a **Patriarhiei ca un partener unic pentru accentuarea ideilor democratice în afară și pentru promovarea obiectivelor umanitare în lume** a fost, în orice caz, sustrasă conștiinței publice în timp ce a fost constant erodată din memoria instituțională a elitei politice externe a acestei țări.*

Documentele recent declassificate ale Departamentului de Stat scot la iveală o poveste fascinantă, o narațiune alternativă a interesului american în și angajamentul cu Patriarhia Ecumenică de Constantinopol în perioada cea mai critică probabil a istoriei politicii externe a SUA.”[11]

„Când realizezi că Truman a fost prima și singura persoană care a utilizat armele nucleare pe alte ființe umane și că Marile Puteri sunt rar preocupate cu altceva mai mult decât... ei bine... puterea, începi să vezi că aceste cuvinte plăcute sunt doar eufemisme. Întrebați pe creștinii din Orientul Mijlociu sau din Serbia pe acest subiect, cum i-a ajutat „promovarea democrației” occidentale când a venit sub forma unor „bombardamente așternute pentru pacea lumii. [...]”

*Încă o dată, cuvântul cheie aici este **unealtă**; religia era pe post de a fi folosită ca o **unealtă**. El vedea Fanarul ca un aliat folositor, un pion în bătălia lui pământească cu Uniunea Sovietică – nu o luptă pentru mântuirea sufletelor, ci pentru victoria în propriile sale scopuri politice. „Ansamblul pan-religios” al lui*

Truman, care ar include, de asemenea, Vaticanul, a avut un scop cheie: plasarea unui cetățean american pe tronul de Constantinopol. [...] Tot acest ecumenism începe să aibă o origine și un scop clar acum. Ca și în cazul Unirii florentine înainte, încă o dată Constantinopolul a crezut că ar fi putut să se salveze prin politica cu Occidentul”[12].

Se pare că SUA nu doar că l-a folosit pe Atenagora, ci s-a implicat direct în alegerea lui[13], după mai multe surse. Mai mult, „[Truman]... a accentuat în mod deliberat statutul ecumenic al Patriarhiei de Constantinopol – ca prim Scaun Patriarhal printre egali, care se bucură de o egidă spirituală asupra Bisericii Ortodoxe – **ca un prilej de a zădărnici eforturile politice ale Moscovei de a proiecta Biserica Rusă drept un rival global al Constantinopolului...**”[14].

Relațiile actuale dintre PE și SUA nu s-au diminuat, ci pot fi întrevăzute din diferite situații. Practic, PE a devenit un domeniu al intereselor occidentale.

Participarea lui Michael Huffington la sărbătorirea întronizării episcopului Meletie[15], legăturile PE cu John Podesta, loial familiei Clinton, nu pot fi întâmplătoare. Iarăși, întâlnirea dintre fostul ambasador american în Ucraina, care a contribuit la realizarea Maidanului, cu Mitr. Ierotheos Vlachos la Vatopedi este dubioasă, cu comentariul: „Am avut o discuție importantă despre Ortodoxia din lumea largă și despre sprijinul SUA oferit Patriarhiei Ecumenice”[16]. Probabil aceasta explică adeziunea Mitropolitului și Mănăstirii Vatopedi la politica Fanarului.

Sinodalitatea ca răspuns la supremația papistă a Fanarului

Nu doar că pretențiile de dominație ale Constantinopolului trebuie dărâmate și înlocuite cu credința într-o Biserică sobornicească, ci chiar este necesară convocarea unui Sinod Panortodox pentru a reglementa problemele spinoase deja puroiate. Atât ecumenismul, ca erezie, trebuie condamnat sinodal, cât și problema autocefaliei ucrainene trebuie abordată de toate Bisericele împreună, nu doar separat. Tergiversarea lucrurilor nu duce decât la o rană mai mare și mai greu de vindecat, ba chiar cu probabilitatea de a merge în mai rău. Lipsa de reacție în bine va da prilej răului să meargă mai departe.

Deocamdată se pune o problemă acută: cine să convoace un astfel de Sinod? „Dreptul de a convoca un Sinod Pan-ortodox nu ar trebui să aparțină numai primului Întâistătător din diptice, ci oricărui Întâistătător dintr-o Biserică Locală.

Limitând acest drept doar la Patriarhul de Constantinopol face imposibilă convocarea unui Sinod în cazul unei acuzații împotriva Patriarhului de Constantinopol din partea unei Biserici Locale și, de fapt, face ca Patriarhul acelei Biserici să nu fie răspunzător nici unei proceduri juridice, ceea ce contrazice ordinea canonică din Ortodoxie.”[17] Ba este îndoielnică chiar și opinia că acest drept revine în ordinea dipticelor, după cum sugerează unii (clerici ruși)[18]. Orice Biserică autocefală ar trebui să aibă acest drept, dar în măsura în care răspund și celelalte. E drept că încă nu a sosit momentul convocării unui asemenea Sinod, dar el este iminent. După ce Sinoadele Bisericilor Locale vor fi luat în primăvara acestui an decizii cu privire la problema ucraineană, cu siguranță se va pune problema convocării. Ori pentru a stabili o hotărâre comună, în caz că vor exista divergențe, ori pentru a fi adevărată decizia majorității covârșitoare. Oricum există două părți, rusă și fanariotă, în divergență.

Pe lângă rezolvarea acestei probleme punctuale, mai este necesară definirea ordinii ierarhice în Ortodoxie, anume sinodalitatea. Doar Hristos este capul Bisericii, nici o altă persoană sau instituție pământească. Această definiție trebuie stabilită clar pentru a pune capăt expansiunii Constantinopolului, care a ajuns la un apogeu, și nu poate fi stopată altfel.

Cealaltă problemă, ecumenismul, trebuie definită iarăși foarte limpede: Biserica lui Hristos este doar cea Ortodoxă, iar celelalte sunt erezii și nu participă la unitatea creștină. Acesta este principiul dintotdeauna, nu cel semnat în Creta.

Pe lângă aceste chestiuni, desigur că mai există și alte puncte fierbinți, unul fiind chiar existența Fanarului în condiții care ar impune mutarea sau dizolvarea Patriarhiei. Și multe altele, cum ar fi diaspora, autocefalia, calendarul bisericesc, dipticele. Totuși primordiale sunt ecumenismul și primatul pretins al Constantinopolului.

Credincioșii români și Patriarhia

Fiecare își vede de credința sa și va da seama de faptele sale proprii. Mulți Sfinți au trăit în condiții adverse și s-au mântuit. Totuși există și o responsabilitate comună. Noi, ca români și creștini, putem fi indiferenți la direcția greșită pe care ne conduc ierarhii BOR? Nu avem nici o responsabilitate față de Biserica neamului nostru în prezent, dar mai ales pe viitor?

După cum am mai menționat, în conștiința rusă s-a impus Sf. Alexandru Nevski ca

un cneaz care a unit pe slavi prin credință. Pe când bizantinii/grecii au căzut prin concesiile dogmatice făcute și au pierdut și dăinuirea pământească. Oare nu sunt acestea exemple relevante și pentru noi?

Un alt aspect: O Biserică slabă, supusă factorilor politici, nu va genera o credință slabă, ezitantă în adepții ei? Oare mai este cineva încrezător în Biserica noastră după Sinodul din Creta? Doar un nebun. Cum ne vom simți noi, în particular, după un eventual eșec și aderarea ierarhilor noștri la schisma ucraineană?

Până atunci, revenind la articolul elogios față de Patriarhul Atenagora de pe portalul Basilica, cum nu tremură sufletul în noi prevăzând iarăși decizii dezastruoase în ton cu Patriarhia trădătoare de Constantinopol? Ce încredere mai putem avea în ierarhia noastră? Nu uităm că suntem în mâinile lui Dumnezeu, nu ale episcopilor, totuși nu putem trece cu vederea nici atenționarea Mântuitorului cu referire la păstorii mincinoși: „Feriți-vă de aluatul fariseilor și al saducheilor” (Mt. 16:6), „feriți-vă de proorocii mincinoși” (Mt. 7:15), „vedeți să nu vă amăgească cineva,... căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși” (Mt.24:4,24).

Nu consider că ar fi potrivită o atitudine de dizidență, ci solidară cu ierarhia, chiar dacă au intervenit decizii eretice. Până la o hotărâre sinodală, Biserica îi cuprinde și pe ecumeniști. Lucrul acesta îl afirmă rânduiala canonică a Bisericii care pedepsește comuniunea doar cu cei condamnați[19]. Chiar și Sfântul Patriarh Iosif al Constantinopolului afirma că nu este condamabilă comuniunea cu hulitorii necondamnați în răspunsul la solicitarea împăratului de a primi unirea cu Roma eretică: „*Marele Chiril îl numea pe hulitorul Nestorie frate și împreună-slujitor și Sanctitate și îi scria lui? Da, cu adevărat, dar înainte de condamnare; nicidecum după caterisire. Dar și papa s-a arătat că este excomunicat și cum l-aș putea numi frate și împreună-slujitor?*”[20]. Este evident că se poate păstra comuniunea cu arhieriei aflați în greșală până la condamnarea lor sinodală, cum la fel poate fi întreruptă pomenirea lor conform canonului 15 I-II. În situația de față, trebuie să contribuim la lămurirea subiectelor dogmatice și a problemelor provocate de schisma ucraineană fără a ne rupe inutil de comuniunea cu Biserica. Gravitatea greșelilor reclamă întreruperea pomenirii sau o atitudine similară de dezaprobare pentru a îndrepta cele săvârșite în Creta și pentru a preîntâmpina o viitoare adeziune la schisma ucraineană și la erezia primatului Patriarhiei de Constantinopol.

Cum ne putem numi credincioși ortodocși fără a lua atitudine față de ereziile și greșelile care bântuie Biserica? Acceptarea acestor deviații ne strivește duhovnicește sub greutatea politicii și intereselor pământești, făcându-ne să pierdem cerul și seninătatea inimii. Așa cum adeziunea la credința și trupul Bisericii ne sfințește, la fel și abdicarea de la puritatea principiilor ortodoxe ne întinează. Desigur că nu poate oricine să ia o atitudine coerentă și eficientă pentru că nu este la măsura aceasta. Dar fiecare poate să nu aprobe cu seninătate devierile care năvălesc peste noi. Iar duhovnicii, preoții și mai ales cei în funcții de decizie au chiar datoria să reacționeze și să îndrume corect turma cuvântătoare, altfel vor avea mare vină în fața lui Dumnezeu. Dacă ar fi lăsate deoparte rigiditatea pătimasă și laxitatea compromițătoare și ar prima interesul comun al Bisericii, o voce și o atitudine ziditoare sigur se vor contura.

Unitatea Bisericii, atât de trâmbițată astăzi, nu este doar o armonie exterioară între membrii Bisericii, ci unire și comuniune a lor bazată pe adevăr. Deci fiecare este dator să apere această unitate, să nu o saboteze nici prin trădarea dreptei credințe, nici prin atitudini de vrajbă și dihonie. Povara participării la ruperea unității Bisericii este de neiertat; de aceea e bine să fie preîntâmpinată măcar în Patriarhia Română.

ierom. Lavrentie Carp

Nota redacției:

Schisma ucrainenă rămâne una dintre cele mai grave probleme actuale în ortodoxie. Liderii acestor formațiuni schismatice au susținut homosexualitatea, dar și scandalurile politice din Ucraina împotriva unor lideri politici incozi pentru SUA și UE. Aceleași forțe politice susțin financiar și Patriarhia Ecumenică, cea care s-a răzgândit peste noapte să nu-i mai declare schismatici pe cei răzvrațiți împotriva Bisericii, ci de acum să le acorde recunoaștere. Este evident că aici este o lucrare a masoneriei, la fel ca și pseudosinodul din Creta care a fost organizat pe aceleași principii. Puternicii zilei s-au simțit ofensați că Biserica Rusă a respins deciziile din Creta, iar în același timp au devenit conștienți că această Biserică locală trebuie subminată.

Problema este legată și de atitudinea Patriarhiei Române. Vedem o tăcere pe siteurile ortodoxe din România, mai ales pe cele care (direct sau indirect) sunt sub influența Patriarhiei de la București. Site-uri care până nu demult condamnau

schisma din Ucraina, iar acum, când problema a devenit tot mai acută, se abțin de la comentarii.

O altă problemă este aceea că grecii pun “patriotismul” elen mai presus decât dreapta credință și unitatea Bisericii Ortodoxe. Astfel au ajuns să susțină punctele controversate din Creta, iar acum dau semne că vor susține fracțiunea schismatică din Ucraina, doar pentru a “salva” imaginea unui patriarh compromis de origine greacă: Patriarhul Bartolomeu de la Constantinopol. Această mentalitate o au și unele mănăstiri athonite.

Menționăm că unele organe de presă ucrainene sunt optimiste în această privință, având convingerea că România și țările grecești vor acorda recunoaștere schismaticilor ucraineni. Aceste “semne” premergătoare aduc suspiciuni asupra unei decizii necanonice, dar sub influența politicului, pe care Patriarhia Română ar putea să o ia în viitorul apropiat.

[1]

<http://basilica.ro/patriarhul-care-a-deschis-fereastrapatriarhiei-ecumenice-catre-occident-evocat-la-constantinopol/>.

[2] <http://orthochristian.com/118900.html>.

[3] <http://orthochristian.com/118900.html>.

[4]

<http://astradrom-filiala-bihor.blogspot.com/2019/01/pretentiile-patriarhiei-de.html>

.

[5]

<https://orthodoxhistory.org/2009/07/24/the-non-invention-of-meletios-metaxakis/>.

[6] <http://orthochristian.com/115756.html>.

[7] <http://orthochristian.com/115756.html>, nota 3.

[8] Acest sinod s-a ținut în Creta, iar datorită ambiguităților și neregulilor canonice care existau încă din actele premergătoare, unele patriarhii nu au participat. (n. red.)

[9]

<https://orthodoxsynaxis.org/2018/10/24/the-ecclesiology-of-the-ecumenical-patriarchate-in-2018-speech-by-patriarch-bartholomew/>.

[10] <http://orthochristian.com/118982.html>.

[11]

<https://blogs.goarch.org/blog/-/blogs/truman-athenagoras-and-world-orthodoxy-an-historical-alternative-to-current-us-relations-with-constantinople-part-two>.

[12] <http://orthochristian.com/118900.html>.

[13] <http://orthochristian.com/118900.html>.

[14] <http://orthochristian.com/118900.html>.

[15] <https://pravoslavie.ru/sas/image/103100/310078.p.jpg?mtime=1548649730>.

[16] <https://twitter.com/USAmbPyatt/status/986136776308862976>.

[17] <http://orthochristian.com/118982.html>.

[18] <http://orthochristian.com/118957.html>.

[19] Autorul se refera la cei care sunt cazuti in erezie, dar inca nu au fost condamnati sinodal. Acestia nu ii putem exclude din Biserica pana nu vor fi condamnati mai intai de catre un sinod canonic. (n. red.)

[20] Sf. Iosif, Patriarhul Constantinopolului, Apologia, III,4 în Dossier grec de l'union de Lyon (1273-1277) par V. Laurent et J. Darrouzes, Institut Francais d'etudes byzantines, Paris, 1976, p. 267.

<http://astradrom-filiala-bihor.blogspot.com/2019/02/patriarhia-romana-si-schisma-din.html>